

HIMALAYAN PROJECTS VZW

LEISELESTRAAT 138 B-8200 BRUGGE BELGIUM

☎ 00 32 (0)50 385704 - gsm: 0487 380 277

Projectrek.: BIC: BBRUBEBB-Iban: be14380010816783

himalayanprojects@gmail.com - www.himalayanprojects.org

Namaste geachte donors, sponsors en sympathisanten,

En dan was er die aardbeving. Alsof het Nepal nog niet genoeg tegenzit. Recent nog een feodaal koninkrijk, dan die prille democratische inhaalbeweging met een burgeroorlog tot gevolg. En nu weer de eeuwige machtsstrijd tussen tientallen partijen en belangengroepen. En ondertussen is er na 7 jaar nog steeds geen grondwet. Maar nee, steeds weer wordt de finale tekst tegengehouden en worden zelfs de buurlanden mee uitgenodigd in het boy-cotten door middel van grensblokkades. Alsof een grondwet nooit meer ge-ammendeerd kan worden. Men heeft dan wel democratie ingevoerd maar weet er daar iemand wel wat dat betekent en inhoudt? Men probeert de oude machtssystemen en werkwijzen in stand te houden met nieuwe titels, meer niet. Ondertussen zitten honderduizenden 10 maanden na de fatale aarbeving nog steeds onder een tentzeil te kamperen (nou ja, overleven) en dat in vriestemperaturen 's nachts. Via de grens komen nog amper hulpgoederen, etensmiddelen en medicijnen binnen; Ook nauwelijks benzine en kookgas. Terug naar de middeleeuwen dan maar, want van elektriciteitsvoorziening kun je met een paar uurtjes per dag ook amper spreken.

Om moedeloos te worden? De Nepalezen hebben geen keuze en juist daarom is het aan ons om hen een duwtje in de rug te geven. Met structurele hulp zoals scholen en medische posten bouwen, medische en dentale kampen in te richten en ook voor drinkbaar water te zorgen. Als voorbeeld en inspiratie, maar net zo goed om hen te tonen dat ze er niet helemaal alleen voor staan. **Bsure!**

Met groetjes van Paul Vande Moortel, voorzitter.

In deze nieuwsbrief o.m.:

Inhuldiging Chinnebasschool.

Bezoek dovenschool in Syangja.

De 'NEPALQUAKE' herbeleeft.

Noodhulp en heropbouw.

Nieuwe projecten gestart.

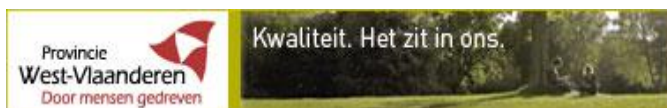
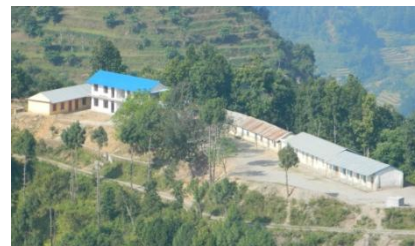

Stilte voor de storm.

Toen ik in maart naar Nepal afreisde leek er nog geen vuiltje aan de lucht. Ja, gemakkelijk werken is het er nooit maar we kunnen intussen wel ons plan trekken. Tevens kregen we bezoek van enkele sponsors die met hun kinderen onze school in Chitre bezochten. Onmiddellijk gevolgd door het bestuur van Kerun vereniging die, vergezeld van een Grimbergse schepen speciaal afkwamen voor de opening van de nieuwbouw van de Chinnebaschool. Dankzij de Kerun sponsors en toelagen van de Provincie West-Vlaanderen, HE Space for children uit Nederland en het gemeentebestuur van Grimbergen.

Na 4 uur off-roaden kregen we een hartelijke ontvangst en bezochten ook het aangrenzend dorpje Aggridanda waar we het fiat gaven voor de bouw van een verenigingszaaltje voor de vrouwen. We bespraken er ook de mogelijkheden voor een waterproject zodat ze niet meer dagelijks water moeten dragen van honderden meters lager. Ook een schooltje in de buurt werd gerenoveerd en ze kregen er tevens computers. De dovenschool in Syangja werd bezocht en we doneerden er extra educatief materiaal en computers. Aangezien het toen mijn laatste dagen waren in Nepal werd het resterend budget van 500 euro aan hen gegeven voor het organiseren van computertrainingen voor de dove leraars.

En toen, toen sloeg het noodlot toe en beefde de aarde met duizenden doden en gewonden, honderduizend verwoeste huizen. En nu?

Maak maar eens een ramp mee en je leven veranderd in alle facetten.

Een greep uit het digitaal dagboek van Paul:

25/4/15 Aardbeving Dag 1. Was dit even schrikken gisterenmiddag. Nee, echt bangelijk eigenlijk. Eerste reactie was dat mijn wasmachine het begaf want ik stond ernaast toen die aan het spinnen was. Met de seconden werd dit erger en dan maar naast een zware kolom gaan staan om tenslotte toch maar naar buiten te lopen want het werd wel heel snel, heel eng. Stel je voor dat je op een bootje rechtstaat met kabbelend water onder je. Dit was het gevoel dat je kreeg om dan ook effectief naar de grond te kijken of je die golven ook echt kon zien. De ramen die afwisselend op en neer gaan, de watertank op het dak die gewoon aan het dansen gaat. Het paniekerig geroep en getier. Ik moet toegeven dat ook mijn hart op hol sloeg en mijn maag zo in de knoop geraakte dat ik bijna moest overgeven. We zaten maar op 73 km van het epicentrum.

Daarna nog heel veel naschokken waarbij ook weer serieuze waardoor iedereen zowat de rest van de dag buiten bleef en s' nachts zelfs buiten zouden slapen. De adrenaline in het bloed piekt mee. Hoeveel keer wakker vannacht om dan om 5 uur terug naar buiten te lopen want weer een zware naschok. Hoeveel nog?

7.9 op de schaal van richter, nu weet ik ook wat dit is. Onmiddellijk daarna nergens nog elektriciteit, overbelaste telefoonlijnen. Iedereen probeert iedereen te bereiken. Hectisch gewoon. Overvloed van geruchten, waar of niet? De vaste grond die we gans ons leven zo gewoon zien voelen wegzakken - want zo lijkt het - is heel eng om mee te maken. Alle zekerheden in het leven vallen plots weg. Die onzekerheid werd me teveel en dus dan maar naar het lokale Rode Kruis geweest waar men druk bezig was met lijsten op te stellen van doden, gewonden vermisten, alsook de verwoeste huizen, scholen en medische posten.

Onmiddellijk vriendelijk ontvangen en terstond ingelicht over de huidige toestand. Zeer professioneel en helaas onze enige ervaring op deze wijze.

26/4/15 Aardbeving Dag 2. Maandagochtend vroeg. Mijn tv werkt niet maar internet wel. Facebook vroeg of ik veilig was. Gisteren alweer naar de dovenschool geweest. Alleen op de weg, amper iemand tegengekomen. Iedereen belde waarom ik zo ver ging. Niemand is van iets zeker meer. Angst.

In de school werd ik er goed ontvangen. Geen schade aan onze gebouwen. Oef! Amper kinderen aan het begin van dit nieuwe schooljaar, een maand uitstel en in het epicentrum: wel daar zijn simpelweg geen scholen meer. Geanimeerd gesprek met de betrokkenen over de toekomst van de school.

In het terug naar huis rijden alweer een ernstige naschok. De auto danste heen en weer. Bij het binnenrijden van de stad Pokhara is het precies een spookstad geworden. De overheid had een waarschuwing verspreid en alle winkels sloten prompt hun deuren. Even naar Lakeside dan, de toeristenbuurt en wat hier nooit gebeurd: ook hier quasi alles dicht. Iedereen is naar de oever van het meer gevlucht om daar dan ook de nacht door te brengen. Bij ons thuis is mijn oude tent bovengehaald: Camping Pun House. Nepal is het grootste tentenkamp ter wereld geworden. In het oude stads gedeelte is er op de straat geen plaatsje meer vrij om te wandelen. Iedereen slaapt buiten, zonder tent. Dit zou nog dagen duren en ondertussen loopt ook de hoofdstad Kathmandu leeg want ook daar is de ravage immens en iedereen wil veiligheid of bij familie zijn. Velen echter blijven ook verweesd en dakloos achter.

Mijn vriend Darsan, die de Chinnebas projecten voor ons beheerd belde om te melden dat hij het ganse dorp aan het aflopen was om de schade op te meten. Morgen komt hij om te overleggen wat we kunnen doen. Straks weer naar het Rode Kruis met enkele companen om ook daar te overleggen naar targetdorpen.

27/4/15 Aardbeving Dag 3. De kogel is door de kerk. Een plan is klaar. Dr Jan Dryhoel en een verpleegster komen af en samen met hen gaan we naar het Dhading district om afgelegen dorpen te bezoeken in een van de ergst getroffen gebieden. In samenwerking met het Rode Kruis stellen we nu een lijst op met aan te kopen medicijnen en zelf gaan we nog voedsel, drank en dekens kopen. Hedwig Racquet van de Kerun vereniging en mijn vrouw sturen al het beschikbare geld met Dr. Jan mee, ook de eigen spaarkas moet eraan geloven. Om interesten toch niet gemaald en zoveel mensen beginnen spontaan te storten en benefiets te organiseren, fantastisch gewoon. Ik ben trots. En zo gaan we camions en een jeep huren en met tenten en kampeergerief naar dit gebied trekken. We zijn er bijna klaar voor. Pokhara leeggekocht.

'NEPALQUAKE' 2/05/15. Met wat moeilijkheden zijn de dokter en verpleegster eindelijk toegekomen. Even problemen omdat het paspoort van de verpleegster maar 5 maanden meer geldig was maar een telefoontje loste dat op. Het team mocht naar een aparte visumcounter en mocht gratis binnen.

Ondertussen hoorden we dat het fameuze Belgische Bfast-team na alle perikelen om er te geraken alweer vertrokken zijn omdat het moeilijk werken bleek. Wat hadden ze verwacht in een verwoest 'arm' land. Als in België twee provincies plat tegen de grond zouden gaan, lossen wij dat dan ook zomaar eventjes op met enkele helikoptertrips? Mooie reclame van die westerlingen met al hun geld en expertise, ook in Nepal wordt er nu gesmaald gereageerd. Niet alleen België trouwens, dagen later bij 38° kwam ik een volledig bepakt reddingskorps van de Franse brandweer tegen die ook de bergen niet in konden wegens te lastig voor hun honden! Terug naar huis. Bfast wordt dus best Bfast-back-to-home genoemd. En zo werd het **Bsure-team** omgedoopt, trager maar doordachter en vooral zekerder. 23 jaar ervaring telt toch voor iets?

Intussen is ook Darsan, van Chinnebas ons komen opzoeken (4 uur off-road met de moto) en presenteerde de foto's en lijsten van de schade en officiële verzoeken van de verschillende deelgemeenten. We hadden hem toestemming gegeven het schoolbudget voorlopig aan te wenden voor Noodhulp en zo werd de ganse omtrek rond de school geholpen. Als enigen waren we daar aanwezig met hulp wegens verderaf van het epicentrum en minder spectaculair. Hij had ook al alle afrekeningen mee en officiële bedankbrieven van de Rode Kruis afdeling en de gemeente. Nieuw geld meegegeven om ook verder onze school te bouwen en nog wat afgelegen dorpen te helpen. Darsan weet van aanpakken en we zijn hem dankbaar, hij heeft lang in België gewoond en kent een beetje onze manier van werken.

Zaterdag en ik geraak niet door mijn papierwerk. De mails, telefoons stromen binnen. De camions zijn nog niet allemaal gevonden en heel duur. Hebben wel al 100 dekens besteld die nu genaaid worden, 200 kussens. Een dozijn rollen schuimrubber om op te slapen. 200 stevige plastic zakken om eten en kleren in te bewaren. 50 jerrycans en waterontsmetting, tuinslangen, 100 emmers en waterkannen, pikken en schoppen, 100 kg touw, 2 km plasticen versterkte zeil, 50 hoofdlampen, de lijst gaat maar door. Dan komt daar nog al het eten (rijst, bonen, suiker, meel, thee, zout...) en medicijnen bij en belangrijkste van al: 800 stevige dakplaten. Dit is de voorlopige bestelling voor onze eerste trip naar Darkha, Dhading, 180km hiervandaan. En, waarom dakplaten? Omdat iedereen halsoverkop plastic koopt en er niet bij stil staat dat binnen 3 maanden de moessonregens eraan komen met hagelbuien inclusief. Dat plastic zal dan hoelang meegaan?

Vandaag met de dokter ook enkele hospitalen bezocht maar in de stad hier is geen hulp nodig, het is in de dorpen te doen. We weten intussen ook dat in Darkha zowat alles tegen de grond ligt. Er staat ons wat te wachten. Hopelijk helpt onze hulp de pijn wat te verzachten want ze hebben ook nog vele doden te betreuren en vermisten, ook een Belgische toerist trouwens..

Gelukkig hebben we hier een 'fixer', Narayan Pun, een oude schoolvriend van Nita, die ons begeleidt en zoveel contacten heeft dat het niet bij te houden is. Hij wil geen cent, een engel om te kennen. Hij gaat uiteraard met ons mee, anders zijn we wellicht verloren. En zo zijn er tal van stille toegeweide werkers die zowaar ook bergen 'hulp' verzetten.

In België probeert mijn vrouw Nita alles daar te coördineren en ondertussen ons ménage nog te runnen. Onze zoon begrijpt het niet echt dat ik maar niet afkom. Begrijpelijk als je niet zelf 'meegebeefd' hebt.

En zo vertrokken we voor een paar dagen naar het ergste gebied. We reden bij momenten niet alleen door maar ook over de ingestorte huizen. Iedereen klampt ons aan. Overall is de verwoesting bijna totaal. Een rampenfilm, maar dan in het echt. Aangekomen bij de hoofdplaats van het district Dhading meldden we ons aan bij de lokale overheden en mochten we uren in de bureaucratische molen mee - bijna zot - draaien. Ook het Rode Kruis hier was totaal anders dan in Pokhara. Na een week telefoneren wist alleen een eenvoudige bediende wie wij waren maar mochten ons verhaal wel keer op keer herhalen naargelang een hogere in de rang ons vergezelde.

Ongelofelijk, hoe dicht bij Kathmandu, hoe erger. Dit moet anders. Dan maar op een parking tussen andere echte ontheemden ons tentje opgeslagen om de volgende dag echt te kunnen beginnen. Maar eerst nog een lading medicijnen gelost bij het depot van het gezondheidsministerie met de vraag of de intussen overvullen loods wel degelijk verdeeld zal worden. Een soort ja met een grimas tot gevolg. Ook hier weer ons lesje geleerd.

De volgende dag: de weg naar het dorp is bedolven maar de dorpingen zouden tegen de middag ons aan het dichtsmogelijke punt op de nog berijdbare weg ontmoeten: 400 mannen, vrouwen en kinderen die te voet de berg afdalen om dan alles terug de berg op te sleuren: wat een inzet.

Tijdens het uitladen en sorteren was er het medisch kamp met Dr. Jan en verpleegster Lieve. Iedereen kreeg ook een tandenborstel en tandpasta. De vrouwen kregen ook maandverbanden. Lijkt eigenaardig maar in dit land is er nog veel taboe rond menstruatie en worden in sommige delen van het land de vrouwen in hokken opgesloten voor een week wegens de 'religieuze' vervuiling. Ook het gebruik van lappen stof waar ze moeilijk weg mee kunnen en amper schoon te maken zijn maakte deze uitdeling een ongelooflijk succes. Zonder badkamer of enige privacy, hoe lang zou het ons lukken om in deze omstandigheden te 'overleven'?

Het werd al vlug duidelijk dat we te weinig materiaal mee hadden daar ook een buurdorp door de snelle tam-tam van onze komst verwittigd was en die ook een deel van ons wou. Dankzij onze lokale super diplomatische en ervaren politieke en sociale werker Narayan Pun samen met een dorpsleider Raj Kumar Tamang, die 3 familieleden verloor, zijn ze er wonderwel in geslaagd een eerlijke verdeling te maken zodat ieder huis geholpen werd. Wat met bureaucraten uit de hoofdstad en de dag ervoor in de districtskantoren niet en wellicht nooit zou lukken. Het kan dus.

Plots kwam er een Amerikaan te voet aan die helemaal uitgedroogd was en water vroeg. Hij was nog maar 2 dagen in Nepal en werkte nog maar 8 maanden als ontwikkelingswerker in de Filipijnen. Hij was er gestuurd om te kijken waar ze een hele rits voeding konden verdelen. Die jongen wist eigenlijk niet waar hij aan toe was maar had wel een satelliettelefoon waarvan helaas de batterijen bijna op waren. Grote INGO, wie zijn wij?

Het was een hele bedoening om alles te verdelen daar het 36 graden was en nergens schaduw. Al de mensen moesten de rijst, olie, noedels, plasticen emmer, watertonnen en bekers, touw, spaden, suiker, zout, zeep, matrassen, dekens, kussens, zeilen en metalen platen op hun rug 3 uur naar boven sleuren. 14 ton werd uitgedeeld en in één namiddag 90+ patiënten verzorgd, waarvan veel met onverzorgde schaafwonden. We kampeerden hier om de volgende dag nog eens 210 patiënten te behandelen, alweer in de blakende zon. Ik hoorde op het nieuws dat een gans team van artsen zonder grenzen 40 patiënten doen, met helikopter.

Gelukkig hebben we ook een aantal toeristen ontmoet die via een trekkingsbureau in Kathmandu een alternatieve trekking aangeboden kregen waarbij ze een dorp bezochten die enkele te voet bereikt kon worden en waar ze voedsel en zeilen achterlieten. Tof initiatief. Anderzijds: Een groot dorp kreeg een overvliegende helikopter die er 2 zakken rijst en 2 zakken bonen dropte met een 'stampede' tot gevolg. Chaotisch allemaal maar de omvang van de ramp is dan ook enorm en een niet functionerend en corrupt bestuur helpt dus ook niet veel.

Ondertussen hebben we ook de foto's van de ravage in ons doeldorp te zien gekregen en daar zijn niet alleen alle huizen vernietigd of onherstelbaar beschadigd, ook de basis-, middelbare school en medische hulppost zijn verwoest. Niemand denkt daar nu aan maar die kinderen moeten wel nog naar school en de zieken ergens heen. Dus is dit een ideale opdracht voor ons om ook daaraan te beginnen. We lijken de eersten die daaraan denken maar dit is net ook dringend, niet?

(Foto's: op weg met de 4x4 camions, Dharkha bewoners sleuren goederen de berg op, de uitdeling)

Later 's avonds kwam men met een 2 maanden - schattige baby - meisje naar ons medisch kamp aangezet die heel ondervoed was. De mama had haar baby onder zich getrokken en was onder een tafel gekropen toen het ganse huis op haar instortte. Na 7 uur pas kon men de baby eruit halen, de mama was helaas overleden. De papa van nog 5 andere dochters overleeft van landbouw en zit nu ook zonder huis. Tja, en nu. We hadden preventief heel wat babyvoeding mee dus kwam die perfect van pas. Ze wilden het meisje terstond aan ons afstaan voor adoptie, maar in deze gecompliceerde wereld lukt dat zo maar niet. Ook al omdat er malafiede brokers rondlopen met precies dat doel: voer voor de bordelen in India. Wat een wrede wereld soms ook, ook hier bij deze onschuldigen na zo'n ramp.

Daarna herhaalden wij dit scenario nog voor enkele dorpen in het Gorkha-district, het epicentrum, waar onze dokter achterbleef om met een tentenkamp een aantal dorpen af te schuimen. Ze hadden er de laatste 6 jaar geen dokter gezien en nog nooit een tandarts. Onvoorstelbaar, niet?

Dr. Jan rapporteert:

25-april, rond de middag, zware aardbeving in Nepal. Onmiddellijk gaan onze gedachten naar Chitre en de andere schooltjes van Himalayan Projects vzw.

Na druk telefonisch overleg met onze voorzitter, Paul, die op dat moment in Pokhara verbleef, zijn wij, dokter Jan Dryhoel en verpleegster Lieve Neiryck, op 30 mei naar Kathmandu gevlogen. Met teveel gewicht aan materiaal en de nodige visumproblemen, zijn we toch veilig geland op de nationale luchthaven. De confrontatie met de gevolgen van de aardschok zie je al onmiddellijk bij het doorkruisen van Kathmandu. Ingestorte huizen en tentenkampen op alle mogelijke pleinen. De rit naar Pokhara was nu voor de verandering eens rustig. In Pokhara zelf is er weinig schade. Via het Rode Kruis proberen we te achterhalen waar de nood het grootst is en het dorp Dharka wordt ons toegewezen.

Na vele dagen van onderhandelen, de aankoop van o.m. golfplaten, rijst, dekens, medicatie, maar ook 4x4 camions zoeken en vullen zijn we via Dading Besi naar Lapang gereden. Een helse rit van 5 uur over onverharde rotsige bergwegen, door grotendeels verwoest gebied. Een menigte mensen van het 4 u verder gelegen Dharkha stond ons al op te wachten. Terwijl Paul en Naran het uitladen van de trucks coördineerden, zetten wij een medische hulppost op waarbij we bijna 100 patiënten behandelden. Na een nachtje kamperen met de nodige trillingen 's nachts, hebben we 's anderendaags nog eens 180 patiënten behandeld. Na nog een aantal verweesde patiënten te hebben achtergelaten moesten we terug.

Na een dagje rust (met aanvullen van de medische voorraad) zijn we vertrokken voor een 2-daags medisch kamp naar Lumre en Saikighata, in de buurt van Pokhara. Daar zijn we ook begonnen met tandbehandelingen, hoewel dat meestal bestaat uit het verwijderen van rotte kiezen.

Ondertussen hadden we contact met een trekkinggids Mane die in zijn geboortedorp familieleden heeft verloren en waar de hulp uitbleef. Op 12 mei zijn we dan terug vertrokken met 2 jeeps, en 9 dragers naar Laprak, op een hoogte van 2600m in het Gorkha district, het epicentrum van de aardbeving. Via Darpak zijn we in 2 dagen te voet naar Laprak getrokken. De verwoesting die we daar zagen zijn met geen woorden te beschrijven. Totaal vernielde dorpen, ingestorte scholen, mensen die kamperen op het puin, soms met 10 of meer onder een zeil hokken, er koken en plassen, terwijl er nog doden onder het puin liggen. We hebben er 250 patiënten behandeld voor allerlei ziekten, wonden, en ook veel tandbehandelingen gedaan. Het was al 6 jaar geleden dat er daar een tandarts geweest was. Op 17 mei zijn we dan terug afgedaald via Mandele, waar we terug een 50 tal patiënten behandeld hebben.

Na 3 weken zijn we teruggevlogen naar België. Onze voorzitter bleef nog een tijdje om nog allerlei noodhulp te realiseren. Je kon zien dat zijn kennis van het Nepalees en de Nepalese gewoonten veel deuren opende.

*De hitte, het werken in primitieve omstandigheden, de hulpeloze bevolking, het zicht op "Hoe gaat zich dat hier herstellen?, Wat als de moesson komt?" hebben aan deze trip een bijzonder cachet gegeven. Het was inderdaad een broodnodige rimpel in een bevende oceaan van bergen. **Jan Dryhoel***

Later stuurden we nog golfplaten naar 6 scholen in Myagdi district, een in Parbat om tijdelijke klassen te bouwen. Repareerden we alle huizen van armen rond onze projectschool in Chinnebas en ook in Nuwakot, nabij Kathmandu leverden we een camion voedsel en bezochten we de ingestorte school. In Manbu, Gorkha district werd een tijdelijke school gebouwd. Nabij het ingestortte heiligdom Manakamana, werd met onze noodhulp een gans dorp van 45 huizen heropgebouwd. Met de actie 'Leuven helpt Nepal' kwam er een delegatie van de World Magar Federation uit Leuven, een vereniging van in België levende Nepalezen, waarmee we nu ook samenwerken. Zo kon er ook hulp gestuurd worden naar het Everest gebied waar er ook veel schade is en een gans dorp van noodhulp werd voorzien. (Foto's: Voedsel voor dorp nabij Nuwakot, tijdelijke school heropgebouwd in Manbu, Gorkha district)

En zo doen we gestaag verder want we hebben intussen een lokaal Nepalees vrijwilligers team die de lopende projecten verder opvolgd en nieuwe projectaanvragen bekijkt en bezoekt. De lijst is ellenlang, KE GARNE (wat te doen) zeggen ze in Nepal doorgaans, al eeuwenlang.

Eindelijk terug bij vrouw en zoon. Stil zitten zat er helaas niet bij.

Terug in België maar met ons hart en gedachten blijvend in Nepal startten we tal van benefiets op en zamelden we fondsen in voor de heropbouw. Pas twee dagen thuis en al in Leuven om een uiteenzetting te geven aan hun burgemeester. Ook tal van scholen worden bezocht en infostanden gehouden op tal van evenementen. Toelagen ontvingen we van de Provincie West-Vlaanderen, de gemeenten Beveren, Evergem, Grimbergen, Sleidinge, het Brugs Fonds voor Ontwikkeling en Samenwerking, de HE Space Foundation for Children's Education (Nederland), het Gents Internationaal Fonds (Rotary Clubs Gent en Knokke-Oostkust) en van de Help NGO uit Groot-Brittanië.

Want noodhulp is niet meer dan dat en zeer tijdelijk. De aandacht van de media verslapt al snel maar het echte werk moet eigenlijk nog beginnen. Vanaf september vliegen we erweer in. Ook Dr. Jan komt er ons vervoegen en nog wat vrijwilligers. Eerst natuurlijk de geplande groepsreis met enkele sponsors naar het Mustang gebied aan de grens met Tibet maar nu wel met extra bezoeken aan onze vaste en nieuwe projecten.

Wat wouden we in het najaar 2015 concreet in Nepal gaan doen:

- Noodscholen/hulpposten bouwen met ook uitrustingsmateriaal, alsook mobiele educatieve koffer.
- Voorbeeldschool bouwen in duurzame lokale materialen met aardbevingsbestendige technieken.
- Aankoop vouwtent, mobiel tandartskabinet en generator voor de bezoekende tandartsen.
- Aankoop medicijnen en organiseren van medische kampen.
- Noodhulp voor dringende gevallen: vooral medische hulp zoals hospitalisatie.
- Maar ook onze andere lopende en aankomende projecten mogen we niet verwaarlozen, natuurlijk!

Met de ingezamelde gelden van private sponsors, schoolacties, workshops, benefiets zijn we er alweer klaar voor. Alle hulp is immers meer dan nodig en dus welkom. Onze algemene beheerskosten in België bedroegen in 2015 0.79%, dus het ingezamelde geld wordt wel degelijk maximaal in Nepal aangewend voor structurele hulp.

Hier past ook een dank aan alle individuele sponsors - anoniem maar niet onbemind - en in het bijzonder: de Kerun vereniging Grimbergen, Nepali Child Support vzw uit Aalter, ROB Bornem, de scholen VBS De Komme, SBS Triangel en de SBS Sint-Michiels, Op Stap Freinetschool, Kitanda vzw en Plan Int'l werkgroep; allen uit Brugge, Bimesa vzw Tremelo, PA Rode Kruis Grimbergen, VBS De Leeuw Zedelgem, VBS De Mozaïek Roosbeek, GBS Eikenlaar-Reet uit Rumst, Leuven Helpt Nepal vereniging, Parochiefonds O.L.V. uit Schilde, Oudervereniging GBS Merchtem, RK Parochie Sint-Jan De Doper uit Nederland, Sint-Lievenscollege Antwerpen, VPW Dekenaat St.-Martinus Meise, SOS Kids Int'l Gent, VB Ranst-GVBS Annuncia uit Ranst, World Magar Federation Belgium uit Leuven en de Zusters Heilig Hart uit Hoegaarden. Niet vergeten ook de mooie actie [FILIKOBBEPIJNEGEM GOES NEPAL](#) in Asse. Allen bedankt en onze oprechte excuses mochten we er enkele niet vernoemd hebben.